

4537 13. Marts 1894: 2. Beh. af Lovf. om Bidrag til Amtsrepartitionsfondene. 4538

kun med Banskælighed — men skulde det være Tilfældet, saa ser jeg ikke andet end, at Forslaget under Nr. 6 har ubetinget en stor Fordel frem for Hovedforslaget. Det er en Selvfølge, at fra mit Standpunkt betragtet, er Vædringsforslag under Nr. 1 en stor Forbedring. Jeg gjorde ved 1ste Behandling opmærksom paa det lidet heldige Udtryk i en Lov, at Loven bestaar indtil videre. Her er nu kommet et præcist Udtryk ind for, at Loven kun gælder for det enkelte Finansaar, og det kan jeg kun erkende for at være en Forbedring, i Loven.

Judenrigsministeren (Hørring):

§ Tilllutning til, hvad den højtærede Finansminister nu har anført, skal jeg kun fremsætte nogle faa Bemærkninger nærmest med Henhyn til Flertallets Forslag, som det foreligger. Det gaar jo ud paa at bringe Hjælp, dels til Kommunerne, det vil sige Landkommunerne, og dels til Agerbruget, og i saa Henseende er det Judenrigsministeren, som har at varetage saa vel Kommunerne som Landbrugets Arbejde. § og for sig skal jeg erkende, at haade Kommunerne og Landbruget leve under Tryk; men Grunden hertil er jo meget forskellig, ligesom ogsaa Situationens hele Indhold og Omfang er forskelligt. For Kommunerne Bedkommende er Trykket jo begrundet i de Love, der ere fremkomne i de senere Aar, som allerede flere Gange har været anført her i Salen i Dag, altsaa navnlig Fattigloven og Alderdomsunderstøttelsesloven, men, jeg skal tilføje, sidst og ikke mindst Loven om epidemiske Sygdomme. Der er herigennem lagt store Byrder paa Kommunerne, og en Lettelse i saa Henseende vilde ganske særlig kunne være heldig. Men vil man bringe Dsre for at lette Kommunerne Stilling, saa skal man gøre Ret og Stel mod dem alle sammen i lige Grad, thi de Love, jeg her har nævnt, have jo lagt Byrderne paa dem alle sammen i lige Grad. Det gaar ikke an at trække særlig Landkommunerne frem, og naar man har anført til Støtte herfor, at Landkommunerne Stilling har været særlig trykket, er det ikke rigtig; Købstadkommunerne have i længere Tid arbejdet sig op til større og større Skatteprocent, medens derimod Landkommunerne, i alt Fald naar man bortser fra de abnorme Landkommuner, hvor der har fundet

en købstadlignende Bebyggelse, Sted, have staaet nogenlunde paa samme Standpunkt med Henhyn til Bestatningen. Det er de senere Aar, der have bragt Skatteprocenten i Landkommunerne op i Vejret, i Spring, men hvad Landkommunerne have gjort her i kortere Tid, have Købstadkommunerne gjort i længere Tid. Altsaa Retfærdighed mod Kommunerne i større Grad er det, jeg mener at maatte holde paa; og særlig uheldigt bliver det, naar man vil hjælpe Landkommunerne og saa lader denne Hjælp tilflyde dem i Forhold til deres Fattigudgifter og Alderdomsunderstøttelsesudgifter. Det er sikkert nok, at for Købstadkommunerne ere Fattigudgifterne mindst lige saa høje, som de ere for Landkommunerne, og hvad Alderdomsforlørgælden angaar, saa er Forholdet jo dette, at Alderdomsforlørgældsloven lovede Kommunerne Dækning af Statskassen indtil Halvdelen, dog inden for en Grænse af 1 Mill. Kr. i alt. Men sidste Aar var denne Million ikke i Stand til at kunne staa til, til at give Kommunerne Halvdelen, de fik kun 40 pCt. Nu kommer man altsaa og bøder paa dette Forhold over for Landkommunerne, man giver Landkommunerne mere, saa at de maatte saa Halvdelen — jeg tror det for Resten ikke, men det kan jo tænkes, i alt Fald vil det gaa op derimod — men saadanne Købstæder, der efter Landkommunalloven staa akkurat med samme Ret som Landkommunerne, haade juridisk og moralsk, saa intet. Det er ikke retfærdigt. — Det andet, som Flertallets Forslag vil søge at raade Bod paa, er de trykkende Forhold, hvorunder Landbruget for Djeblirket er stedt. Her ere Grundene jo helt andre end de, der gælde over for Kommunerne. Jeg skal ikke komme ind paa, om Forholdene kunne ventes at ville være saaledes for lang Tid, eller om der kan være Haab om, at de kun ville være forbigaaende. Loven gælder jo kun for et Aar. Selvfølgelig er det ønskeligt, om der kan bringes Landbruget Hjælp, men — her holder jeg mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) — det Forslag, der foreligger, bringer i Virkeligheden ingen Hjælp. Det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgfreds (S. C. Christensen) sagde, at naar Meningen var at bringe Hjælp, saa var det en Bisag, hvilken Fremgangs-